

at naar Institutionen først har faaet Fodfæste, kommer der altid Krav om Personalets Udvidelse.

Endvidere staar der i § 2 under b., at man har tænkt paa at oprette Postsparefilialer for Kaserner, Skibe, Skoler m. v. Det vil sikkert vise sig overflødig. Jeg kan ikke tænke mig, at Soldaternes Lønninger skulde være eller skulde blive saa store, at der vil være nogen nævneværdig Adgang til Opsparing af den Løn, de faar. Og med Hensyn til Skibene, har man allerede Bestemmelser, som fuldstændig tilfredsstiller de Krav, Søfolk maa stille i saa Henseende. Man har f. Eks. Sømandslovens § 19, der omhandler Hjemsendelse af Hyre under Statsgaranti, en Bestemmelse, der er nærmere udformet ved Bekendtgørelsen af 19. November 1923 om Hjemsendelsen af Søfolks Hyre gennem den danske Udenrigsrepræsentation i en Række af de mest befærdede Havnebyer. Endelig er der saa Spørgsmaalet om Oprettelsen af Filialer i Skolerne. Jeg tror, det vilde være overmaade beklageligt, om man her skulde komme ind paa et Omraade, der allerede med saa stort Held er taget op fra Skolesparekassernes Side, fordi det vilde være meget vanskeligt for disse Institutioner at trives ved Siden af hinanden.

§ 4 forekommer os at indeholde et alt for stort Apparat; saaledes som det her er foreslaaet, vil Bestyrelsesraadet faa en ret ensidig Sammensætning, idet Administrationen, Generaldirektøren for Postvæsenet og Finansministeriet og Erhvervsministeriet og Ministeren for offentlige Arbejder faar det i deres Haand at besætte det langt overvejende Flertal af det 7 Mands Raad, som Styrelsesraadet skal udgøre. Der er velvilligst indrømmet Sparekasserne en Repræsentation paa 2 Medlemmer, og jeg hørte jo ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører, Hr. Bjerring, fremhæve, at der herigennem var givet Sparekasserne en Repræsentation i Styrelsesraadet, hvorigennem de vilde kunne gøre deres Opfattelse gældende og drage Omsorg for, at der ikke i Styrelsesraadet blev truffet Foranstaltninger, som var til Skade for den bestaaende private Sparekassevirksomhed.

Jeg vil gerne her gøre opmærksom paa, at det nytter i og for sig lidet, at der sidder to Mand i et Styrelsesraad, som bestaar af 7 Mand, naar der ikke er tillagt disse to Mand en særlig Ret til at nedlægge Veto mod Bestemmelser, som de mener er til Skade for de Interesser, de i særlig Grad repræsenterer. Det er ogsaa et Forhold, man fra Fællesrepræsentationen for De danske Sparekasser har været fuldt ud op-

mærksom paa, idet man, hvis jeg ikke husker fejl, netop har ment, at der maatte gives disse Repræsentanter en særlig Vetoret.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Tilsynsraadet, der skal bestaa af fire Medlemmer, valgte af Rigsdagen. Dette sidste Raads Opgave staar mig ikke helt klart. Det synes at fremgaa, at dets væsentligste Opgave skal være at modtage Meddelelser om de af Styrelsesraadet truffne Beslutninger og ligeledes modtage andre Oplysninger vedrørende Postsparevirksomheden. Dernæst har Styrelsesraadet den Opgave hvert Aar at afgive en Beretning om Virksomheden til Rigsdagen. Hvis der ikke ligger andet i disse Ord end det, der synes at fremgaa af Ordene, nemlig, at de skal modtage disse Meddelelser, forekommer det mig, at det er et større Apparat at sætte i Scene, end der egentlig er Grund til, naar henses til de Opgaver, Raadet faar.

Ordføreren for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Bjerring, var meget glad over Bestemmelsen i § 5 om, at en og samme Person ikke maa have mere end een Postsparekonto, og at denne ene Postsparekonto ikke maa modtage Forrentning for et større Beløb end 2 000 Kr., den ærede Ordfører mente, at det var en Kautel, som Sparekasserne maatte være særlig tilfredse med. Det er nu ganske overordentlig svært at kontrolere dette Forhold, og naar man erindrer, at ca. 86 pCt. af samtlige danske Sparekasekonti falder under dette Beløb af 2 000 Kr., forekommer det mig egentlig, at den Kautel, som ligger heri, for at Postsparevirksomheden ikke vil gribe alt for stærkt ind paa de private Sparekassers Omraade, ikke er saa forfærdelig meget værd.

§§ 6—11 omhandler væsentlig en Række tekniske Enkeltheder, som jeg ikke her skal komme ind paa; derimod indeholdes der en meget vigtig Bestemmelse i Lovforslagets § 12, nemlig Bestemmelsen om, at Rentefoden for de i Postsparevirksomheden indstaaende Midler skal fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder efter Indstilling af Styrelsesraadet. Vi hørte det ærede Medlem Hr. Bjerring fremhæve, at det var Hensigten altid at holde Rentefoden lavere end den almindelige Sparekaserente, hvad der i og for sig ogsaa er nødvendigt med Henblik paa det, der staar i § 13. Det forekommer mig imidlertid, at dette Punkt netop er af den allerstørste Betydning, fordi der ikke er givet nogen som helst Sikkerhed for, at denne Rente ikke kan gaa op; det er jo noget, man har set i en Række Lande, hvor man har Postsparevirksomhed, at efterhaanden forhøjes Rentefoden, det er sket i Sverige og